

ЕЛЕНА ПАВЛОВА

ДВЕ ПУЧКИ

*На мама: нали знаеш, че те обичам?
И на всички от клуб „Lazarus“ – на здраве
(и капка на земята за жадните)!*

Съдържание

Предговор.....	7
<i>Иван Атанасов</i>	
Елфическа песен.....	11
Ода за тройка мечове	31
Тройка мечове 2: кралският меч.....	37
Майстор на лъка и торинава.....	57
Драконите на Кавано.....	69
Лунна пътека.....	105
Нощен клуб	109
Призрачен следобед.....	113
Те се спускат нощем от хълмовете 2.0.....	117
И тръгна по водата	125
Динозавър за Коледа.....	133
Вкусно до последната чаша®	151
Номад: долу спи убиецът	155
Затворена времева крива	167
Две луни	177
Манипулаторът.....	197
Зимно преброяване на вампирите	205
Благодарности.....	259

Предговор

Коя е Елена Павлова? Някои я познават като Лени Кинг, други – като Елайджа Джауит, трети – като Върджил Дриймънд и Кристофър Макдоуел.

Не, това не е опасен терорист, който се подвизава под различни имена, нито клиничен пациент с дисоциативно разстройство. Само че не е трудно да си представим, че в тялото ѝ живеят *поне* няколко личности, нали? Как иначе да си обясним изключителната ѝ продуктивност? (Елена е на 41 г., а вече има зад гърба си над 30 книги и десетки разкази.) Или голямото разнообразие на творбите ѝ, които варират от фентъзи и научна фантастика до трилъри, хоръри и книги игри?

Работата е там, че Елена обича това, което прави, и не се страхува да експериментира. За нея писането е толкова естествено, колкото и дишането (вижте с каква лекота реди думите). И когато седне пред белия лист, тя винаги се чувства като у дома си, независимо в каква посока ще я отведе въображението. А то, както скоро ще се убедите, е повече от удивително.

И все пак – коя е Елена Павлова?

Започва да пише фантастика от най-ранна възраст и печели първата си награда за научнофантастичен разказ, когато е едва 13-годишна. Следват още награди и първи публикации на хартия. През 1995 г. издава два хорър-трилъра – „Балада за бръснача“ и „Хватката на Лешояда“ – под псевдонима Лени Кинг, с които се нарежда сред основоположниците на българския хорър (по онова време ужаси пише само Алек Попов). После се насочва към книгите игри и става любимец на хиляди почитатели на жанра, като за пет години успява да издаде над 24 заглавия под имената Върджил Дриймънд и Кристофър Макдоуел (една от тези книги

излиза в комплект с повест, озаглавена „Мъртви звезди“ (1997). Малко по-късно публикува романите „Номад: Самият пъкъл“ (2001) и „Сърцето на Скиталеца отвъд“ (2002): първият е приключенска фантастика, а вторият – епично фентъзи, подписано като Елайджа Джауит. През 2004 г. Елена се завръща към хоръра с фантастичния роман „Светлият боец“, който печели конкурса на издателство „Аргус“, а през същата година е избрана от научнофантастичната общност за „Най-добър български писател“ и представител на България за наградата „Еврокон“. Покрай книгите намира време и за кратка проза, която публикува в различни вестници и списания („Орбита“, „Зона F“, „Тера фантастика“, „Върколак“, „Вселена, наука и техника“), алманаси и антологии („Нова българска фантастика 91“, „Чудни хоризонти“, „ВИРТ“, „Точка на пристигане“, „Щури хоризонти“, „Звяр незнаен“, „Ласката на мрака“, „Дивни хоризонти“ и др.).

След излизането на „Светлият боец“ настъпва продължителна пауза, през която Елена не издава собствени творби, а превежда усилено чуждестранни автори. Благодарение на нея българските читатели се докосват до част от най-хубавите произведения на Айзък Азимов, Роджър Зелазни, Глен Кук, Робърт Хауърд, Алистър Рейнолдс, Джон Скалзи, Лоръл К. Хамилтън, Робърт Маккамън, Дан Симънс, Дийн Кунц и Стивън Кинг, а през 2014 г. преводът ѝ на „Слепоглед“ на Питър Уотс е номиниран за престижната награда „Кръстан Дянков“.

Творческата пауза приключва с две приказни адаптации по либретата на Вагнер от цикъла „Пръстенът на нибелунга“ („Рейнско злато“ (2014) и „Валкирия“ (2015), една нова книга-игра („Градска вещица“ (2015) и два разказа – „Нощен клуб“ и „Старчето от първия етаж“ (единият е публикуван в бр. 3/2015 на сп. „Дракус“, а другият – в антологията „451 градуса по Бредбъри“ (2015).

И ето че стигаме до книгата, която държите в ръце.

Сборникът „Две луни“ включва 17 разкази и новели в жанровете хорър, фентъзи и фантастика, писани през периода 1994–2015 г. Повечето от тези истории излизат за пръв път на хартия и са толкова разнообразни по форма и съдържание, че

със сигурност ще се зачудите *колко* души обитават съзнанието на Елена. И дали поне един от тях не е намерил начин да пътува в други светове.

Очакват ви срещи с влюбени елфи, ездачи на дракони, майстори на мечове, менестрели и герои от балади, изкусни манипулатори, пътешественици във времето, динозаври, роботи, пустинни бандити, призраци и вампири, които си падат по чашката. Някои от вампирите не са чак толкова безобидни, разбира се, но не бързайте да ги убивате, защото после може да съжалявате.

И най-важното – докато се разхождате из причудливото въображение на Елена, не пропускайте да се повозите с тролбург. Предстои ви пътешествие, което няма да забравите.

Иван Атанасов

Елфическа песен

— Ще закъснееш за училище!
Отворих мрачно едното си око. Училище!
– Ставай, поспаланко! Ако се помотаеш още малко, аз ще закъснея за работа!

Това вече беше силен аргумент. Седнах в леглото и се втрених в прозореца. Ярък слънчев ден, сияен, като че ли е юли.

– Хайде, Без!

– Добре де, идвам!

Навялякох си дрехите, натъпках в сака няколкото нови разработки за „Шадоурън“ и се прехвърлих в кухнята. Не обичам да ползвам краткия път – все едно пропадаш в нищото и после ти се повдига, – но когато татко бърза за някъде, по-добре и ти да си бърз.

Седнах на масата тъкмо навреме – той влезе, пристягайки вратовръзката си. Погледна ме изпитателно, прехвърли пред мен чинията с палачинки и чаша мляко и се настани пред собствено-то си кафе.

– В събота сме на ритуал, нали не си забравил? – подхвърли и си взе препечена филийка.

Кимнах и забих зъби в палачинката си.

– Няма да е зле да си преповториш песните.

– Няма да пропусна – изсумтях с пълна уста.

– Не мислиш ли, че напоследък загърбваш националното си наследство? Леля ти каза миналата седмица, че...

Тръснах гневно глава. Лелите ми са ужасни. Всяка ваканция трябва да ходя там. Събират ни десетина хлапета в старата къща. Песнопения, билки, дребни магийки, стрелба с лък... пфу! Национално наследство! Ако слушаш лелите ми, все едно живеем

в книгите на Толкин! Истината е, че никога не сме строили приказни градове наред с омайна лесове и се крием сред хората като мишоци...

– И си оправи ушите! – добави баща ми.

Сега вече се изчервих. Обикновено тази подробност не я забравям. В това отношение лятото ми влияе много зле – а с татко се върнахме преди три дни! Промърморих заклинанието и си вдигнах за всеки случай косата:

– Как е?

– Добре – той кимна. – Но можеше и да не забележа...

– Ако ми растяха бивници в устата, нямаше да го пропусна! – изръмжах.

Той ме изглежда укорително. Специалист е по укорителните погледи. С тези сини очи като диаманти може да те замрази на място, без дори да повиши тон или да му се яви бръчка на челото.

Захапах втората палачинка. Наистина щеше да е глупаво да тръгна да се разхождам с острите си уши. Най-много някой от дружките да ме попита защо съм се маскирал и кога ще си сложа обеща и горе на върха, но...

То е като да си се родил сърдечноболен или със сакат крак, или кутсузлия. Татко често ми го напомня, когато съвсем ми падне настроението. Би могло да е много по-зле – все пак не ни растат косми по пълнолуние и не ни стърчат зъби от устата. По повод това вече татко казва, че... е, ако изобщо съществуват орки, надали бивните им са по една педя дълги, по-вероятно просто са им криви зъбите. Приказките преувеличават.

Но това, нашето, си е така. Някои се раждат с повредена сърдечна клапа, други страдат от спина бифида, трети са аутисти. Ние пък сме елфи.

– Готов ли си?

Кимнах.

Винаги се чувствам малко глупаво, като ме кара с колата. Училището е на десет минути пеша; обикновено си ходя дотам, само зимно време, когато е много студено, чакам да мине автобусът. Но от време на време татко го огрява доброто настроение и ме вози. Той е директор в банката – мнооооого перспективно

място за елф, боже господи! – тъй че имаме огромна масленозелена кола, чийто двигател мърка като тигър. А докато сядам на предната седалка, почвам да се чувствам наистина глупаво: лукс, аромат на хубава кожа, тъмнозелени тапицерии, лъскави стъкла и вътре аз, с все орфваните дънки и рошавата си грива.

Спряхме на две крачки от входа.

– Успех! – татко ми кимна и плавно се включи в движението.

Махнах му за всеки случай.

На току-що освободеното място влезе някакъв стар буик. Скоро щяха да започнат часовете, тъй че наоколо течеше забързан поток ученици. Направих две крачки, но спрях. Вратата на буика се отвори.

– Пази се! – каза тихо, но ясно женски глас.

– Да, мамо, ще внимавам! – отвърна друго тихо гласче и от задната седалка се измъкна едно момиче.

Не знам защо шестото ми чувство се раздрънчава като повредена китара от време на време. Не бих я погледнал втори път без боцването му – беше дребна, безлична, слабичка и някак твърде бледа, с къса подстрижка като на току-що уволнен от армията пехотинец. Носеше протрити джинси (малко големи за нея) и торбеста тишъртка. Най-обикновено момиче. Издърпа орфвана торба от седалката (явно шита от стари джинси; много оригинално, няма що!) и само за момент мярнах ръбчето на корицата на „Шадоурън“, второто издание.

Свих рамене и понечих да отмина, но проклетото шесто чувство продължаваше да вибрира някъде в главата ми. Предадох се и приближих момичето, което още се оглеждаше с торбата в ръка.

– Здравсти! – рекох кротко.

Де да знам, с шлифера, меките ботуши до коленете и тупираната грива можеше и да я стресна; а не исках.

Тя ме погледна, усмихна се – очите ѝ бяха бледокафяви, а усмивката хубава – и отвърна:

– Здравей! Май твърде много обичаш „Шадоурън“?

– Вярно е! – аз също се ухилих. – Нова си тук, а?

– Да, засега съм пробно. До Коледа. После ще видим. Сета.

– Елфа – посегнах и взех галантно торбата. – Е, ще влизаме ли? Каква ти е любимата роля?

– Декър! – тя свенливо се усмихна. – Нали имате клуб?

Татко казва, че е проява на лош вкус, но в училище ме наричат Елфа. Заради „Шадоурън“. Това ми е любимата RPG. В клуба понякога водя игрите – имам си, скромно казано, божествено дар слово, – но предпочитам да се явявам в облика на един герой. Моя собствен. Това е единственото място и време, където мога да съм истински елф. И да правя каквото обичам. Елф магьосник на име Безар, това съм аз. В „Шадоурън“, де. На живо само се обличам като на картинката от наръчника. Забавно е да се правя на фалшив елф. И мацките си падат.

Като я гледах, и Сета не правеше изключение – зяпаше ме с ей такива очи.

Усмихнах ѝ се и я поведох към училището.

Така се запознахме. Същия следобед, след часовете, я представих на останалите рънъри. Идваше от Денвър. Беше си подготвила входяща история за героинята и ми хареса – не създаваше ново лице; явно от години си играеше с образа на С.Е.Т.И., орк. Е, С.Е.Т.И. провалила операция и я подгонили. Тъй че ето я при нас, без пари, без препоръки, без връзки. Супер!

– Не съм играла почти година! – призна откровено. – Там, където бях напоследък, нямаше много желаещи. Но съм изяла с кориците всички ръководства и си преигравах сценарии сама. Ще ми бъде много приятно, нали разбирате, да има с кого...

Наистина беше поизгубила тренинг, но се оказа пъргава в главата и пълна с идеи. В крайна сметка я поканих на пица и да си поприказваме.

– Защо орк? – попитах я между другото, докато допивахме колите си между надраскани на салфетки карти и схеми.

– Защото не можеш да оцениш един орк само защото е хубав – отвърна тя незабавно. – Нали разбираш, ако играеш елф или дори обикновена жена, останалите автоматично приемат, че тя е красива; трябва да я опишеш наистина грозна и пак няма да го усетят. С орките не е така.

– Не съм избрал елфа заради красотата! – възразих аз.

– Избрал си го заради себе си – съгласи се тя. – Приличаш на елф, не си ли се замислял? Щеше да приличаш дори и без да се маскираш специално. Както и да е, не е само това. Номо sapiens robustus са яки и силни, имат по много деца... но живеят кратко. Това ме устройва. Нали разбираш, искам С.Е.Т.И. да умре от старост!

– Съмнителен вариант – ухилих се аз.

– За елфите – да.

В наръчника на „Шадоурън“ пише, че елфите откарват по няколко столетия, джуджетата – до стотина години, хората – средно до 55, а орките – 35–40. Не е много, като се замислиш.

След пицата я изпратих до тях. Искях да видя записките ѝ от предишните игри на С.Е.Т.И., за да знам какво да вметна в поредния сценарий, когато аз водя. Забравих за това обаче още като влязохме в къщата. На стената, точно срещу вратата, беше окачена голяма картина: бряг на езеро по залез. Целият хоризонт – нашарен в пурпур и мед, водата – с цвят на кръв и карамел, а люшнатата туфа тръстики бе като обяна в течно злато. Изглеждаше толкова истинско, че ми се стори, че е достатъчно да протегна ръка, и слънцето ще се стече по пръстите ми.

Досуц като елфическа поема.

– Аз съм я рисувала – каза Сета. – Миналата година. Какво ще кажеш?

– О, ами... – преглътнах. – Защо не си в специализирано училище?

– И тук ще ми бъде добре! – тя се засмя.

Беше събота. Излежахав се, зазяпан през прозореца. В събота татко не мъчи печката, а отива до пекарната и купува френски кроасани. И той не е на работа, така че закусваме заедно. Най-често е досадно, той настоява да говорим за елфическото в нас... Така че не ми се ставаше.

Усетих му магията как ме проверява буден ли съм. Когато се увери, извика отдолу:

– Имаш поща!